

Kịch Bản Phim Ngắn

Hai vợ chồng đang ngồi xem TV. Buổi tối. Như mọi tối. Yên tĩnh. Đang mùa thu. TV phát một chương trình vô thưởng vô phạt: ba lê. Các vũ công bay lên như những con chim trắng.

Người chồng hút thuốc, người vợ hút thuốc.

- Tuyệt! - Người chồng thốt lên.
- Tuyệt cái gì? - Người vợ hỏi.
- Cặp song tấu đó.
- Ai song tấu?
- Song tấu...Trên TV...
- Ông định nói về song tấu nào?
- Về đôi đang múa đó.
- Ai gọi đó là song tấu! Chỉ khi nào hát mới gọi như vậy.
- Khi hai người cùng múa thì cũng là song tấu chứ sao!
- Không!
- Vậy thì gọi là gì?
- Là ba lê.

Người chồng tắt thuốc lá quay sang phía vợ:

- Bà nghe đây, sao bà không có thói quen suy nghĩ trước khi nói? Khi có hai người cùng làm chung một việc gì đó thì gọi là song tấu. Xin bà nhớ cho, đó gọi là song tấu.
- Thế khi cùng bỏ củi?
- Đúng, khi cả hai cùng bỏ củi!
- Nay ông, sao ông không chịu đi khám bệnh đi?
- Việc gì mà tôi phải đi khám bệnh?
- Vì ông than là mệt mỏi.
- Cái đó có liên quan gì ở đây. Logic ở chỗ nào?
- Xin ông nhớ cho là đừng dạy tôi về logic. Suốt hai mươi năm sống chung, ít ra ông cũng phải biết rõ điều này.

Im lặng, màn ba lê vẫn tiếp tục.

- Tuyệt vời. Song tấu thật tuyệt vời.

Người vợ đứng lên, đến bên chỗ chồng đang ngồi.

- Nay, ông muốn tôi phát điên lên mới được hả?
- Vì sao?
- Lại còn vì sao nữa à?
- Thì tôi hỏi bà đấy, vì sao?
- Tôi chỉ muốn ông im đi cho.
- Sao tôi lại phải im đi! Chẳng lẽ tôi không có quyền nói trong chính căn nhà của mình à?
- Ông có quyền nói nhưng không phải nói với tôi. Ông nói một mình ông thôi.
- Được, tôi sẽ nói một mình. Lạy Chúa, song tấu mới tuyệt làm sao!

Người vợ đứng lên đi sang phòng bên cạnh, mở ngăn kéo nhỏ lấy chai thuốc trợ tim, rót nước ra ly rồi uống.

- Ôi trời, thế mới gọi là song tấu....
- Ông không thể im默默 đi được sao!
- Tôi không nói với bà. Tôi nói mình tôi.

Người vợ bắt đầu khóc lóc:

- Ngay sau đám hỏi, anh họ của ông đã báo trước cho tôi là ông có tính hung bạo, thế mà hồi đó tôi đâu chịu tin.
- Anh họ nào?
- Thì hồi bé vẫn thường chơi chung với ông đó. Anh ta nói:"Cô hãy cẩn thận, nó tốt bụng nhưng tính tình

hung bạo, cục cằn lắm. Nó thích giết chim, giết ếch." Quả không sai.

- Bà thấy tôi giết chim, giết ếch lúc nào?

- Bây giờ thì không, hồi nhỏ kia. Bây giờ ông chỉ hung bạo với tôi thôi. Không ngày nào mà ông không gây gổ với tôi.

- Chắc bà lại kiếm chuyện gì đây. Ai bắt đầu trước tôi nay? Chẳng phải bà đấy sao?

- Tôi mà thêm kiếm chuyện à?

- Đương nhiên. Tôi chỉ vừa mới nói: song tấu đẹp quá. Thế là bà găm lên.

- Tôi không găm sao được khi ông lải nhải những câu ngớ ngẩn như thế chứ?

- Ngớ ngẩn nào?

- Thì về song tấu đó.

- Cái đó mà bà gọi là ngớ ngẩn à?

- Đương nhiên.

- Nay, không ai có thể nói chuyện tử tế được với người như bà. Bà ra chỗ khác đi!

- Sao tôi lại phải ra chỗ khác mà ông thì không?

- Bà muốn tôi đi đâu? Ra ngoài đường chắc? Nếu tôi không nhầm thì căn nhà này do tôi đứng tên.

- Ý ông định nói sao?

- Bà nghe rồi đấy thôi.

- Có nghĩa là ông muốn đuổi tôi ra khỏi nhà phải không?

- Tôi không nói bà ra khỏi nhà, tôi chỉ nói là nhà này đứng tên tôi thôi.

- Thế đồ đạc cũng của ông hết à?

- Không phải của tôi nhưng cũng không phải của bà. Bà đâu có bỏ tiền ra mua.

- Thế tiền của tôi dùng vào việc gì? Cả lương của tôi nữa, tôi mang đi uống rượu hết chắt.

- Tôi không biết. Bà cho các cháu của bà....bà mua phần đất cho mẹ bà, còn cha mẹ tôi đến cái bia tôi còn chưa làm được...Hôm đưa tang bà cũng không đến, bà kêu bà bị cảm cúm đúng lúc đó....

- Thế sao ông không nhớ cái hôm mẹ tôi hấp hối ngay chính trong phòng này!

- Tôi làm gì?

- Ông say xỉn như heo chứ còn gì nữa.

- Vì tôi đau đớn quá chứ sao.

- Ông mà đau đớn?

- Xin bà bớt mồm bớt miệng cho. Tôi sắp bực lên đây.

- Thì sao nào?

Nghỉ một lát. Người chồng lấy thuốc ra hút. Người vợ lấy thuốc ra hút và quệt mắt. Rồi bà đứng lên đi vào bếp pha hai ly cà phê.

- Cảm ơn - Ông chồng nói.

- Không dám - Bà trả lời.

Màn ba lê vẫn tiếp tục. Hai vũ công lướt nhẹ trên sân khấu như cặp bồ câu.

- Lạy Chúa - người chồng nói - song tấu đẹp thật!

- Thôi đủ rồi đấy - người vợ rên rỉ - tôi còn biết phải làm gì nữa đây hờ trời!

Có cảm giác là ngày mai một trong hai người sẽ đưa đơn ra toà ly dị. Nhưng cũng chưa chắc vì những chuyện như thế này đã lặp đi lặp lại gần 20 năm nay rồi.